

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἑπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Βιέννης ὁ διάσημος μουσικός Richard Wagner καταβαίνει προσεχῶς εἰς Ἰταλίαν, σκοπὸν νὰ διαχειμάσῃ χάριν τῆς υγείας του εἰς Σαλέρνον. Βραδύτερον δὲ προτίθεται νὰ κατέλθῃ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα χάριν μελετῶν, διὰ τὴν σύνθεσιν μουσικοῦ τινος ἔργου του ἐπὶ ἀρχαίας ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, εἰς ὃ ἀπὸ τινος ἐνασχολεῖται.

—Παρὰ τῇ ἐκδότῃ Calmann Lévy ἐν Παρίσις ἐξεδόθη ἀρτὶ τὸ πρῶτον ἀναγγελθὲν νέον συγγραμμα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ἐρνέστου Ρενάν, φέρον τίτλον «Μάρκος Αὐρηλιος». Τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ περιωμένου συγγραφέως συμπληροῖ τὴν σειράν των περὶ τῶν Ἀρχῶν τοῦ χριστιανισμοῦ μελετῶν αὐτοῦ, βεβαιούται δὲ ὅτι ἐν οὐδενὶ τῶν γνωστῶν αὐτοῦ ἔργων κατώρθωσεν ὁ συγγραφεὺς ἀ συνενώσῃ τοιαύτην ἐμβόρειαν σκέψαν καὶ ὕψος ἰδεῶν μετὰ τῆς τελειότητος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἀνθρωπότητος ὕψους, οἷα ἀπαντῶνται εἰς τὸ νέον τοῦτο προῖόν αὐτοῦ.

— Ἀφίκετο εἰς Σάμον ὁ κ. Μιχαὴλ Κλέρ, μέλος τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς, περὶ μελέτας ἀρχαιολογικὰς ἀσχολούμενος καὶ προτιθέμενος νὰ ἐρευνήσῃ περὶ τῶν σωζομένων ἐν τῇ νήσῳ λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος.

ΒΙΒΛΙΑ

2473. **Ἑστία.** Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος 5'. Τόμος IB', 15 Νοεμβρίου 1881. Ἀριθ. 307 (255). Λεπτά 20. Ἀδύνησι, γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6. 4^{ον}, σελ. 16. Περιεχόμενα: Ἡ δεσποινὶς Λασαγγιέρ. (Μυθιστορία Ἰουλίου Σανδῶ. Μετάφρ. Ἀρσινόης Γ. Παπαδοπούλου). — Ἀπογραφή τῆς πόλεως Ἀθηνῶν. — Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος καὶ οἱ καλλιτέχναι. — Ἐν ὀλλανδικὸν χορίον. — Τὰ γραφεῖα τοῦ Ἀκέρουκ τῆς Νέας Ὑόρκης. — Οἱ δύο πτωχοὶ (ποίησις) ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνῃ. — Δάμενοι πνεύμα. — Ἀλλήθεται. — Σημειώσεις.

2474. **Ἀδαμαντίου Κοραῖ** τὰ μετὰ θάνατον εὐρεθέντα συγγράμματα. Βουλῇ μὲν καὶ δαπάνῃ τῆς ἐν Μασσαλίᾳ κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Κοραῖ, ἐπιμελεῖα δὲ Ἀνδρέου Ζ. Μάμουκα συλλεγέντα τε καὶ ἐκδιδόμενα. Τόμος πρῶτος, περιέγων ὕλην γαλλογραφικοῦ λεξικοῦ καὶ τὰς ἐν τῷ λεξικῷ Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἰδιογράφους τοῦ Κοραῖ σημειώσεις. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀδελφῶν Παροῦ, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ πανεπιστημίου. 1881. 8^{ον}, σελ. σς' καὶ 525. [Ἐκ τοῦ μακροῦ προλόγου, ὃν προτάσσει τὸν σπουδαῖον τοῦτο ἔργον ὁ σοφὸς αὐτοῦ ἐκδότης κ. Α. Ζ. Μάμουκας, ἀποσπῶμεν τὴν ἐπομένην ἀφήγησιν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ ἱστορικὸν τῆς διὰ τὸν τόμον τοῦτου ἀρχομένης ἐκδόσεως τῶν συγγραμμάτων τοῦ Κοραῖ, τῶν μετὰ θάνατον αὐτοῦ εὐρεθέντων: «Ὁ τοῦ Κοραῖ συμπολιτῆς καὶ φίλος κ. Εὐστράτιος Παλλῆς, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ ἐκ Λονδίνου εἰς Παρίσιον ἐνδημήσας, ἐνύψεν τὸν Κοραῖν νὰ συντάξῃ ἢν κατὰ τὸ 1829 συνοπτικώτατα ἐσχεδιάσεν αὐτοβιογραφίαν, αὐτὸς οὗτος, ὁ τότε μὲν νεανίας τὰ νῦν δὲ ἐν ἐξέξει προσεδικῶς, περίβλεπτος καὶ σεβάσμιος ἀνὴρ μεταξὺ τῶν ἐν Λονδίῳ ὁμογενῶν, ἀπὸ ἡμέτερος ἤδη καὶ πλέον αἰῶνος, περιστέλλων ἐν τῇ καρδίᾳ ὃν εἶχε πόθον, ἵνα ἡ ὑπὸ τῆς ἐν Τροιζίνι Γ. Ἐθνικῆς Συνελεύσεως διὰ γραφῆς ἐκδηλωθεῖσα πρὸς τὸν ἀδίδιμον Κοραῖν τιμὴ καὶ εὐγνωμοσύνη ἐκδηλωθῇ καὶ δι' ὁρατῶν σημάτων εἰς ἀδίδον μνήμην ἐν γενεαῖς γενεῶν, αὐτὸς οὗτος, λέγω, συνέλαβε τὴν ἰδέαν τὴν δώσῃ πρῶτος νύξιν εἰς τοῦτο. Καὶ δὴ μεταδὸς τὴν ἰδέαν του ταύτην κατὰ τὸ 1872 εἰς τὸν ἐν Μασσαλίᾳ ἀνεψιὸν του κ. Λεωνίδαν Π. Ἀργέντην, ὑπέδειξε συγχρόνως, ὅτι ἡ πρωτοβουλία ἤρμοζε νὰ προσέλθῃ οὐχὶ ἐκ μέρους, ἀπὸ μόνον δηλονότι τῶν Χίων, ἀλλὰ παρὰ πάντων τῶν ὁμογενῶν, καὶ ἰδίως παρὰ τῶν κατοικούντων ἐν τῇ Γαλλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ πρωτεύουσα πόλις (οἱ Παρίσιον) ὑπῆρξεν εἰς αὐτὸν ᾧ τῇ περιλήμνῃ ἵσα τῇ φασάσῃ αὐτόν «Ἑλλάδι, καὶ ἐν ἣ ἔκειντο τὰ λείψανα αὐτοῦ. Ὁ κ. Λεωνίδας Π. Ἀργέντης, ἐνστερνισάμενος τὴν πρότασιν τοῦ θείου του, συνεισέχευτο κατὰ πρῶτον μετὰ τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ φιλοπονήσαντος κ. Στεφάνου Ζαφειροπούλου καὶ τινων ἄλλων ἐκεῖ παροικούντων, καὶ ἐπὶ φιλοπατρὶξ ἐργασμένων ὁμογενῶν, οἵτινες, προθύμως τὰ προταθέντα ἀποδεξάμενοι, συνεκάλεσαν

ἐπὶ τὸ αὐτὸ πάντας τοὺς ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλληνας. Συνήλθον οὗτοι εἰς τὸ κατὰσχημα τοῦ Ἑλληνικοῦ συλλόγου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ φιλογενούς κ. Σταύρου Μεταξά, καὶ δημοφώνως μετ' ἐπευφημιῶν ἀπεφάσισαν «τὴν ἀνδρῶσιν μεγαλοπρεπὺς μὲν ἐν Ἀθήναις μνημεῖον, ἐν δὲ νὰ κατατεθῇ τὰ λείψανα τοῦ Κοραῖ ἐν Παρίσις ἐν τῇ πολυανδρίῳ Mont-Parnasse ἐνθα εἶχε ταφῇ.—Τὴν ἀνέγερσιν ἀνδριάντος Κοραῖ.—Τὴν ἀνατύπωσιν τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκδόσιν τῶν εὐρεθησομένων αὐτογράφων, ἵνα διανεμηθῶσι δωρεὰν εἰς τὰ ἐν τῇ νῦν βασιλευσμένη καὶ ἐν τῇ μήτῃ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι καθιδρυμένα σχολεῖα». Ὁμοφώνως ἐπ' ὕψος προσέβησαν εἰς ἐκλογὴν πενταμελὺς ἐπιτροπῆς, συγκειμένης ἐκ τῶν κκ. Στεφάνου Ζαφειροπούλου, Λεωνίδου Π. Ἀργέντη, Ἀμβροσίου Θ. Παλλῆ, Μιχαὴλ Μελά, καὶ Ἰωάννου Βελισσαρίου, πρόεδρον μὲν τὸν κ. Στεφάνον Ζαφειροπούλου, γραμματεῖα δὲ τὸν κ. Ι. Βελισσαρίου καταστήσαντες, καὶ ἀναθέντες εἰς αὐτὴν «Ἡ ἐν Μασσαλίᾳ κεντρικὴ ἐπιτροπὴ Κοραῖ» προσονομασθεῖσαν, τὴν τῶν ἀποφασισθέντων ἐκτελεσιν, τὴν χρηματικὴν συνεισφοράν συλλογὴν, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀφορῶσαν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ, ἀματὴ καθιδρύσει αὐτῆς, ἐξέδοτο κατὰ πρῶτον τῇ 26 Ἰουν. 1872 πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς ἐγκύκλιον γράμμα, δι' οὗ, γνωστοποιήσας τὸν τῆς συστάσεως τῆς σκοπὸν, προεκάλεσε πάντας εἰς τὴν τοῦ ἔργου συναντήληψιν. εἴτα δὲ καὶ συγχρόνως ὑποκατέστησεν ἐν διαφόροις πόλεσιν ἐπιτροπὰς, τὰς ὁποίας διὰ μεταγενεστέρου ἐγκυκλίου γράμματος (31 Ἰανουαρίου 1874) παρεκάλεσεν ἵνα πρὸς τὴν συλλογὴν χρημάτων, καθὰ προαίρεται ἕκαστος, ἐπιμεληθῶσι τῆς ἐξερευνήσεως, εἰπον παρὰ τινι τῶν εἰς αὐτὰς γνωρίμων ὁμογενῶν σῶζονται τυχόν πρωτότυποι ἐπιστολαὶ Κοραῖ, καὶ διαπέμψωσι πρὸς αὐτὴν πιστὰ τοῦτων ἀντίγραφα, ὅπως δημοσιευθῶσιν ἐν καιρῷ μετ' ἄλλων εἰσέτι ἀνεκδότων. Ἀφοῦ δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν κατὰ τόπους ἐπιτροπῶν συνελέγσαντι τινὰ χρήματα, προσέβη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δύο πρῶτων ὁρῶν τοῦ προγράμματος τῆς, ἥτοι τὴν πρὸ τῶν προπυλαίων τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀνέγερσιν ἀνδριάντος, καὶ τὴν ἐν τῇ Ἀ' νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν ἀνδρῶσιν μνημεῖον πρὸς ἀναπόσθιν τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετακομισθέντων λειψάνων τοῦ Κοραῖ. Ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα ἐξετέλεστοσαν διὰ τῶν πικνῶν φροντίδων καὶ καμάτων τῶν μελῶν τῆς ἐν Ἀθήναις ὑποκαταστάτης ἐπιτροπῆς. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὅμως τοῦ τρίτου ὁρου τοῦ προγράμματος τῆς, ἥτοι α') τῆς ἀνατυπώσεως ὅλων τῶν πρὸ πολλοῦ χρόνου δεδημοσιευμένων, καὶ β') τῆς τυπώσεως τῶν περισοθέντων αὐτογράφων τοῦ Κοραῖ, ἐπ' ἀνάγκης κρίνασα νὰ προσευνήσῃ καὶ γνωρίσῃ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν δευτέρων, ἀνέθηκε μοι, προτάσει τῆς ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπῆς, τὴν ἐντολὴν ν' ἀπέλθω εἰς Χίον, καὶ, ἀφοῦ ἐξερευνήσω καὶ ἀντιγράψω πιστῶς ὅ,τι περιεσώθη αὐτοῦ γραφον, νὰ συνεννοηθῶ μετ' αὐτῆς ἀπ' εὐθέως, ἵνα μετὰ γνώμην ἀνδρῶν λογίων ἐκτελεσθῇ κατόπιν ἡ τύπωσις.

» Εἰς τὴν ταχέαν ὅμως ἐκτέλεσιν τῆς δουλείας μοι ἐντολῆς ἐπεπροσέβη κώλυμα, τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ παρασυστήσω.

» Ἀπὸ πεντηκονταετίας ἤδη καὶ ἐπείκεινα ὑπηρετῶν διαρκῶς παρὰ τῇ κεντρικῇ Κυβερνήσει τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἠδυνάμην νὰ καταλείπω τὴν δημοσίαν θέσιν μου, ἵν' ἀφοσιωθῶ ἀπολειστικῶς εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ἀντιγραφὴν τῶν χειρογράφων. Διὸ ἀπεφασίσθη νὰ μεταβιῶν εἰς Χίον κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἀνατεθέντος μοι ἔργου.

» Κατὰ μὲν τὴν πρώτην τῶν εἰς Χίον ἀπελεύσεών μου ἀντίγραφα τὰς εἰς τὰς διαφόρους τοῦ Κοραῖ ἐκδόσεις αὐτογράφους διορθώσεις καὶ προσθήκας, τὰς εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Λεξικὸν τοῦ Ι. Γ. Συναϊδέρου (ἐκδόσ. Iena, 1805. 1806) σημειώσεις καὶ προσθήκας, τὰς εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Λεξικὸν τοῦ Βενιαμίν Ἐδερλίου (ἐκδόσ. Lipsiae 1772) ὁμοίας, τὰς εἰς τὸ Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (ἐκδόσ. 1778 à Nismes) ὁμοίας κατὰ δὲ τὰς ἐπομένους δύο (δευτέραν καὶ τρίτην) ἀντίγραφα: τὰς εἰς τὸν Ἡρωδιανόν — τῆς μετὰ Μάρκον Βασιλείας ἱστορίας, βιβλία ὁκτώ (ex recens. F. A. Wolfii, Halis in Libraria Orphanotrophei, 1792), ἐνθα (σελ. 149) κεῖται αὐτοῦ γραφὸς σπουδαιοτάτη συμπλήρωσις, ἡ ἀμαρτία, κοινὸς εἰς τὰς, ὅσαι εἰνέ μοι ἄχρι τοῦδε γνωσταί, ἐκδόσεις τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου καὶ εἰς γαλλικὴν τινὰ μετά-

φρασιν. Ἀντέγραφα προσέτι τὰς αὐτογράφους διορθώσεις του εἰς τὸ κείμενον «Χαρίτωνος Ἀφροδισιεύς, τῶν περὶ Χαιρέαν καὶ Καλλιόρρην ἐρωτικῶν διηγημάτων» (ἔκδοσ. I. P. D'Orville, Amstelodami 1750), ὧν ἐποήσατο μνῆαν ἐν τοῖς Προλεγμένοις εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν Ἡλιοδώρου Αἰθιοπικῶν (Τόμ. Α', σελ. ις'). Διακόψας δὲ πρὸς καιρὸν τὴν ἀντιγραφήν τῶν αὐτογράφων, δι' ὧν εἰσι κατεστολισμένα τὰ περισέλιδα τῶν βιβλίων του, ἐπεδόθη εἰς τὴν τοῦ Γαλλογραφικοῦ Λεξικοῦ του καὶ εἰς τὴν τὸν παμπόλων σημειώσεων του ἐν τῷ Α' τόμῳ τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Ἀλεξίου Σομανέρα, ἐπιγραφομένου «Θησαυρὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς καὶ τῆς Φράγκικης γλώσσας», τυχαίως ἀναμνηθεῖς, ὅτι ἀμφοτέρων τούτων τὴν ἐκδοσιν εἶχεν ἐπιθυμήσῃ ἐπὶ ζῶν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην εἶχεν ἐκδηλώσῃ εἰς τὸν Ἰ. Ῥώταν δι' ἐπιστολῆς 6 Δεκεμβρίου 1828.

» Ἡ ἐργασία μου ὑποβλήθη εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴν, διεδιδάσθη κατόπιν πρὸς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν συγκροτηθεῖσαν ἐκ λογίων, οἵτινες διὰ μακρὰς ἐκθέσεως (19 Ἰανουαρίου 1873) ἐξεργαζόμενοι γνῶμην περὶ τοῦ τίνα τῶν διανοητικῶν τοῦ Κοραῆ ἔργων κρίνουσιν ἀναγκαῖα πρὸς τύπωσιν, ἐπέφερον καὶ ταῦτα· α' Ἐπειδὴ δὲ μαυθάνομεν, ὅτι ἐν τῇ Ῥηθείᾳ βιβλιοθήκῃ τοῦ μακαρίτου ἐν Χίῳ εὐρίσκεται χειρόγραφον Λεξικὸν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, . . . πρὸ πάντων κρίνομεν ἐκδοτέον τὸ Λεξικὸν τοῦτο, » τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ ὁποῦ ἐγγυᾶται εἰς ἡμᾶς ἡ πασίγνωστος πολυμαθεῖα τοῦ ἀνδρός, καὶ ἡ βαθεῖα ἀμφοτέρων » τῶν γλωσσῶν γνώσις, ἣν εἶχεν ὁ μακαρὶς. Νομίζομεν δὲ » μερίστην τοῦ γένους ἡμῶν ζημίαν τὴν στέρησιν τοῦ Λεξικοῦ τούτου, τηρουμένου κατακλιέσθαι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον». Τὴν γνῶμιν ταύτην τὸν λογίον ἀποδεξαμένη ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴ ἐσύστησεν εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς ἐν Μασσαλίᾳ Κεντρικῆς, ἥτις, διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1875 ἀπαντήσεώς της, ἐνέκρινε μετ' ἐπευφημίας τὴν τύπωσιν.

» Πότε ἤρχισε νὰ συντάττῃ τὸ Λεξικὸν τοῦτο ὁ Κοραῆς, εἴνε ἄγνωστον· γνωστὸν εἶναι μόνον ἐκ τῆς εἰρημένης ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Ἰ. Ῥώταν 6 Δεκεμβρίου 1828, ὅτι ἔκτοτε τὸ εἶχεν ἐτοιμον, καὶ τοιοῦτον, οἷον δι' ἐκείνης τῆς ἐπιστολῆς του τὸ περιέγραψεν ἀκριβῶς καὶ οἷον ἀπόκειται ἐν τῇ κατὰ τὴν Χίον βιβλιοθήκῃ, χειρόγραφον δηλαδὴ, ἀραιότατα γραμμένον εἰς σελίδας 920, καὶ χρυσοῖς γράμμασι φέρον τὴν ἐπιγραφήν α' Ὑλῃ Λεξικοῦ». Αὐτὸ δὴ τοῦτο τυπῶνται νῦν πρῶτον κατὰ τὸ χειρόγραφον, μόνας φέρον τὰς ἐξῆς διαφοράς· λέξεις τινάς, παρὰ τάξιν τεθειμένας ἐν καιρῷ ὅτε τὰ πρῶτα σχέδια ἀντεγράφοντο δι' ἄλλης χειρὸς, ἐταξινομήσας· καὶ τινὰ καταλειφθέντα κενὰ ἐν παραπομπαῖς εἰς ἐκδόσεις του ἀνεπλήρωσας· παρατηρήσας δὲ, ὅτι πλεῖστοι τῶν ἐν τῷ κειμένῳ λέξεων περιέχονται καὶ ἐν τοῖς Ἀτάκτοις, σκόπιμον ἐνόμισα, δι' εὐκολίαν ἀκριβοῶν ἐρευνητῶν, νὰ παρενθέσω ἐντὸς διγράμμου || σημειώσιν τοῦ τόμου καὶ τῆς σελίδος τῶν Ἀτάκτων, ἐνθα εὐρίσκονται αἱ αὗται λέξεις καὶ ἡ ἐρμηνεία ἢ ἡ σχέσις ἐκάστης αὐτῶν. Ἐντὸς διγράμμου ἐπ' ἴσης συνέσειλα καὶ ὀλίγ' ἄλλα σημειώματα, ἐν οἷς καὶ σύντομον σημείωσιν ἐπὶ τῶν λέξεων Chanoine (σελ. 65 καὶ 389) καὶ Pileri (σελ. 264 καὶ 380) καταλειφθεῖσιν ἐν τῷ κειμένῳ ἀνεξεργάστων. Ἐπειδὴ δ' ἐν αὐτῇ τῇ χειρογράφῳ τῷ μὲν εὐρηται παρεγγραφαί τινες ἰδιόγραφοι τοῦ Κ. Κρεατσούλη, ἀναγκαῖον ἔκρινα, καταδεικνύς ταύτας ἐν τῇ σειρά τῷ κειμένου συνεσταλμέναις μεταξὺ δύο ἀγκυλῶν [], νὰ διασαφίσω ἐν ταῦθα, ὅτι ὁ μακαρὶς ἐκεῖνος ἱερεὺς, κάτοχος τῆς βιβλιοθήκης γενόμενος, διανοήθη νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν τύπωσιν τῶν περιωθέντων χειρογράφων, ἰδίαις μὲν δαπάναις, πρὸς ὄφελος δὲ τῶν ἐν Χίῳ ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων (καθὼς δι' ἐπιστολῶν του 2/14 Μαΐου 1855 καὶ 25 Ὀκτωβρίου 1857 ἀνῆγγίλει μοι), τάττων ἐν τοῖς πρώτοις αὐτὸ τοῦτο τὸ Λεξικόν. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ δὲ νὰ τὸ καταστήσῃ (ὡς ἔστιν εἰκάσαι) πληρέστερον, μετήνεγκεν εἰς αὐτὸ τινὰ ἐκ τῶν ἐν τοῖς περισσεύουσιν τοῦ Λεξικοῦ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας αὐτογράφων σημειωμάτων, δὲν προσχώρησε δὲ εἰς τὴν τοῦ σκοποῦ του ἐκτέλεσιν, ἐπελθόντος αἰφνης εἰς αὐτὸν τὸ θάνατον.

» Μετὰ τὸν χειρόγραφον τόμον, σκόπιμον ἔκρινα, εἰς ἀπλὴν πληροφορίαν τῶν μὴ ἐπισκεφθέντων τυχόν τὴν βιβλιοθήκην Κοραῆ, νὰ δημοσιεύσω ἐν Παραρτήματι τὰς εἰς τὸ Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (ἐκδόσ. 1778 à Nismes) αὐτογράφους σημειώσεις, ὡς δαίγμα τῆς, ἣν εἶχεν, ἔξωθεν νὰ καταφορτῶν διὰ μελάνης ἢ δι' ἐρυθρογραφίδος ἢ μολυβδογραφίδος τὰ περιθώρια ὅλων σχεδόν τῶν συνιστάτων τὴν βιβλιοθήκην του τόμων. Μετὰ δὲ τὸ Παράρτημα προσέθηκε

πέντε πίνακες τῶν περιεχομένων εἰς τὸν ἀνὰ χεῖρας τόμον, ἐπόμενος τῷ παραδείγματι, ὅπερ κατέλιπεν ἡμῖν ὁ αἰδιμὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐν ταῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομέναις πρὸ χρόνων ἐκδόσεσιν. » Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰανουαρίου 1881.

» Α. Ζ. ΜΑΜΟΥΚΑΣ.].

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1867.

Εἶμαι τῶν ζώντων βασιλεὺς
κ' ὑπόστασιν δὲν ἔχω.
Μετὰ τὸν Φοῖβον σοδαρῶς
τὸν κόσμον περιτρέχω.
Οἱ στρατηγοί, οἱ βασιλεῖς
τὰ σκήπτρά των ἀφίρουν,
κ' ἐνὸπτιόν μου εὐπειθεῖς
τὴν κεφαλὴν των κλίνουν.
Τῶν δεσποτῶν ἀφροῦρητος
καυχῶμ' ὅτ' εἰμὶ μόνος,
παύει ἐντὸς τοῦ κράτους μου
πᾶς τῆς ψυχῆς σου πόνος.
Μηδέποτε μ' ὑπερβολὴν
φιλον ἐμὲ ποιήσης,
φρονοῦν τὰ δύο ἄκρα μου
τί θεὰ καταντήσης.

1868.

[Τῷ πρώτῳ λύτῃ δοθῆσεται μικρὸν ὥριον λεῖωμα τῆς Φραγκοῦρης.]

οὔτε	ιστορημένοι	νὰ	προτερήματα
στήρην	εἰς	εἰς	ἐννοήσων
ὅ, τι	αἰσθήσεις	νὰ	αὐτῶν
οὔτε	ὅλως	καὶ	δύναται
Συμβαίνει	τὴν	ταύτην	τὰ
τάς	διακρίνωσιν	οἱ	

Τὰς ἐν τοῖς ἄνω τετραγωνίδιοις λέξεις κατὰξον οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτελῶσι γνῶμιν τινά.

Ἐν Πειραιεῖ.

K. Σ.

1869.

Κυδύλεξον πρὸς συμπλήρωσιν.

Π.

1870.

Du repos des humains implacable ennemie,
J'ai rendu mille amans envieux de mon sort.
Je me repais de sang, et je trouve ma vie
Dans les bras de celui qui recherche ma mort.

Boileau.

ΛΥΣΕΙΣ

1863.

Πυροδόλον. (Πῦρ—δόλον—Πόλον).

1864.

Θ
Ε Α Ν
Θ Θ Ν Ο Σ
Θ Α Ν Α Τ Ο Σ
Ν Ο Τ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

1865.

Κλυταιμνήστρα.

1866.

L'éclair.